

□(SECȚIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE

R O M Â N I A
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONȚENȚII ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.X

Dosar nr.X/X/2010

Ședința publică la 11 noiembrie 2010

Președinte: Carmen Ilie	- Judecător
Emanuel Albu	- Judecător
Iuliana Rîriu - Judecător
Angela Cojocaru	- Magistrat asistent

La 28 octombrie 2010 s-a luat în examinare recursul declarat de S.C.'XSRL X împotriva sentinței civile nr.X din 7 aprilie 2010 a Curții de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 28 octombrie 2010, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 4 noiembrie 2010, apoi la 11 noiembrie 2010.

ÎN ALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Reclamanta SC. X S.R.L. în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice X, a solicitat instanței anularea în totalitate a deciziei nr, X/2008 și a raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 02.06.2008, precum și suspendarea executării silite a sumelor stabilite prin decizia de impunere. S-a solicitat, totodată, suspendarea executării silite a sumelor stabilite prin decizia de impunere până la soluționarea irevocabilă a cauzei.

În motivare, se arată că în urma controlului fiscal efectuat în . perioada 28.11-04.12.2007, 06.05.2008-02.06.2008, s-a întocmit de către organele fiscale un raport de inspecție fiscală stabilindu-se în sarcina reclamantei obligația de a achita suma de X lei cu titlu de impozit

pe profit suplimentar, suma de X lei reprezentând majorări de întârziere și X lei penalități de întârziere, raportat la împrejurarea că în perioada 19.09.2003-31.12.2004 reclamanta a avut ca obiect de activitate schimbul valutar și a

apreciat în mod eronat că s-ar încadra în categoria microîntreprinderilor, virând impozit pe microîntreprindere.

Reclamanta a contestat decizia de impunere nr. X/2008, contestația fiind respinsă prin decizia nr.X/2008.

Prin precizarea de acțiune, formulată la data de 11.09.2008, reclamanta învederează instanței că solicită suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei în temeiul art. 15 din Legea contenciosului administrativ.

În motivarea acestui petit, reclamanta arată că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de dispozițiile art. 15, adică există un caz bine justificat și paguba este iminentă și certă. Se arată că este justificată suspendarea față de împrejurarea că se contestă temeiul juridic în baza căruia s-a emis actul administrativ și, drept urmare, nu este posibil să fie obligată la plată înainte de a se stabili dacă a fost sau nu bine încadrată în categoria persoanelor juridice care nu pot opta pentru sistemul de impunere prevăzut de O.G. nr. 24/2001, aprobată prin Legea nr. 111/2003.

Cu privire la cea de-a doua condiție cerută de lege, arată că societatea are 40 de angajați, că de la data emiterii deciziei contestate, respectiv de trei luni de zile, nu au mai fost plătite salariile angajaților, datorită popririi de către pârâtă a disponibilităților bănești ale societății și că angajații firmei au reclamat deja neachitarea salariilor, urmând să acționeze societatea în judecată; învederează instanței că societatea nu dispune de sumele necesare pentru acoperirea presupusului debit, astfel că urmările pe care actul administrativ contestat le va produce firmei sunt dezastruoase, atât pentru reclamantă, cât și pentru cei 40 de angajați și familiile acestora.

Tribunalul X, prin încheierea de la termenul din 12.09.2008, a admis cererea formulată de reclamantă și a dispus suspendarea executării deciziei de impunere emisă de pârâtă, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Împotriva acestei încheieri s-a formulat recurs care a fost admis de către Curtea de Apel Xa, constatându-se, că față de valoarea sumei contestate de către reclamantă, prin raportare la prevederile art.

10 din Legea nr. 554/2004 competența de soluționare a cauzei aparține în primă instanță Curții de Apel X care urmează să se pronunțe asupra cererii de suspendare.

În ședința din data de 09.03.2009 reclamanta a depus la dosarul cauzei o cerere prin care a invocat excepția de nelegalitate a prevederilor pct.8 litA Titlul IV din HG 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, conform cărora „persoanele juridice care nu pot opta pentru sistemul de impunere sunt: persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit

legilor speciale de organizare și funcționare din domeniul bancar (băncile, casele de schimb valutar, societățile de credit ipotecar, cooperativele de credit, etc.)".

În motivarea excepției de nelegalitate, se arată că prevederile pct.8 mai sus menționate contravin dispozițiilor art.104 alin.5 din Legea 554/2004 întrucât în Legea 571/2003 se arată doar ca nu pot opta pentru sistemul de impunere reglementat de titlu persoanele juridice române care desfășoară activități în domeniul bancar, spre deosebire de normele metodologice care adaugă la lege, incluzând în categoria persoanelor juridice care desfășoară activități în domeniul bancar și casele de schimb valutar, deși acestea din urmă nu sunt organizate și nici nu funcționează potrivit legilor speciale de organizare și funcționare din domeniul bancar.

Reclamanta menționează că, casele de schimb valutar nu desfășoară activitate bancară, astfel cum este aceasta definită în art.3 alin.1 din Legea nr.58/1998 ca fiind „atragerea de depozite sau alte fonduri rambursabile de la public și acordarea de credite în cont propriu".

Prin încheierea de ședință din 09.03.2009 instanța a admis cererea reclamantei de suspendare a executării deciziei de impunere nr.X din 02.06.2008, soluție rămasă irevocabilă prin Decizia nr.X din 23.10.2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Prin serviciul registratură, la data de 06.04.2009 Ministerul Finanțelor Publice a formulat cerere de intervenție în interesul pârâtului Guvernul României, justificându-și interesul prin împrejurarea că este inițiator al HG nr.44/2004. Prin cererea formulată sa solicitat respingerea excepției de nelegalitate și admiterea cererii de intervenție.

În motivare se arată că pct.8 lit.a din HG nr.44/2004 este în conformitate cu Legea nr.571/2003 și cu dispozițiile Legii 58/1998.

Curtea de Apel X-Secția de contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. X din 7 aprilie 2010 a respins excepția inadmisibilității invocării pe cale de excepție a nelegalității dispoziției de la pct.8 lit.a Titlul IV din H.G. nr.44/2004 și ca atare a respins ca neîntemeiată această excepție.

Totodată, a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată și a admis cererea de intervenție formulată de Ministerul Finanțelor Publice în interesul pârâtului Guvernul României.

Pentru a pronunța această sentință instanța a reținut următoarele:

Cu privire la excepția inadmisibilității invocării pe cale de excepție a nelegalității dispoziției de la pct.8 lit.a Titlul IV din H.G. nr.44/2004, Curtea a reținut că atât acțiunea cât și excepția sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, singurele competente să verifice legalitatea actelor administrative, potrivit art. 126 alin. 6 din Constituție

Trebuie menționat faptul că, în situația în care este vorba despre o acțiune, Legea nr. 554/2004, modificată, distinge între actele administrative individuale și cele normative, în sensul că, numai pentru cele individuale, există un termen de introducere a acțiunii la instanța de contencios administrativ, în timp ce actele normative pot fi atacate prin acțiune judiciară, fără limită de timp.

Reglementarea expresă a excepției de nelegalitate pentru actele administrative individuale a fost necesară pentru că, spre deosebire de acțiune, excepția este imprescriptibilă, ea putând fi invocată oricând.

Cu alte cuvinte, pentru actele administrative normative, nu doar excepția de nelegalitate, ci și acțiunea directă este imprescriptibilă.

Reținând cele expuse. Curtea va respinge excepția inadmisibilității invocării pe cale de excepție a nelegalității dispoziției de la pct.8 lit.a Titlul IV din H.G. nr.44/2004

Pe fondul cauzei Curtea apreciază că domeniul bancar nu poate fi limitat doar la activitatea de atragere de depozite sau alte fonduri rambursabile de la public și acordarea de credite în cont propriu, acestea cuprinzând o arie mult mai largă de activități între care

amintim realizarea de încasări și plăți în valută și în lei, cumpărarea și vinderea în țară și străinătate de valută, efectuarea de operațiuni de schimb valutar și alte tipuri de operațiuni pe piețele monetare internaționale, pe cont propriu sau în numele clienților.

Astfel, Curtea constată că pentru perioada anului 2003 reclamanta, față de obiectul său de activitate, văzând și dispozițiile legale privind necesitatea autorizării din partea B.N.R. pentru funcționarea caselor de schimb valutar, este o societate care desfășoară o activitate de natură bancară, nefiindu-i astfel aplicabile dispozițiile alin.1 art.1 din OG 24/2003.

În ceea ce privește perioada anului 2004 sunt incidente în cauză prevederile art.104 din Legea 571/2003 și pct.8 lita din H.G.nr. 44/2004.

Reținând situația de fapt menționată, prin raportare la dispozițiile legale analizate, Curtea constată că stabilirea de către organele fiscale în sarcina reclamantei a sumei de X lei cu titlu de impozit pe profit suplimentar este legală și temeinică. Pe cale de consecință, Curtea constată că și calcularea accesoriilor este conformă cu dispozițiile legale.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs S.C'XSRL X, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Mai înainte însă de a trece la analiza motivelor de recurs, urmează să se constate că acesta a fost declarat peste termenul prevăzut de art.4(3) din Legea nr.554/2004.

La termenul din 16 septembrie 2010, al Înaltei Curți de Casație și Justiție- Secția de contencios administrativ și fiscal, reprezentantul recurentei-

reclamante a depus în ședință publică cerere de repunere în termenul de recurs și motivele de recurs.

Prin decizia nr.X din 11 noiembrie 2010, înalta Curte de Casație și Justiție- Secția de contencios administrativ și fiscal a decis respingerea cererii de repunere în termenul de declarare a recursului și pe cale de consecință a respins recursul formulat de S.CX SRL X ca tardiv declarat.

într-adevăr, potrivit art.4 alin.3 din Legea nr.554/2004, privind contenciosul administrativ „soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declara în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere”.

în cauză, comunicarea hotărârii atacate s-a făcut la data de 13 mai 2010, prin afișare, conform dispozițiilor art.92¹ teza finală Cod procedură civilă, mențiunile agentului însărcinat cu efectuarea actelor de procedură făcând dovada deplină a celor arătate, iar recursul a fost declarat la data de 23 iulie 2010, motivele de recurs fiind depuse la data de 16 septembrie 2010, în ședință publică.

Or, potrivit art.303 Cod procedură civilă, recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs.

Nedepunerea motivelor de recurs în termenul legal atrage neluarea lor în considerație, deoarece neîndeplinirea oricărui act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

Față de cele ce preced, recursul declarat în cauză va fi respins ca tardiv formulat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE IN
NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge cererea de repunere în termenul de declarare a recursului.

Respinge recursul declarat de S.C/X SRL X împotriva sentinței civile nr.X din 7 aprilie 2010 a Curții de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca tardiv formulat.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 11 noiembrie 2010.

JUr)ECĂTOR, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,
Irevocabilă.